

30:1-10 – Altarul tămâierii

De ce Cortul este incomplet fără altarul tămâierii? Și de ce acest altar misterios este prezentat după descrierea consacrării Preotului și jertfei necurmăte? Până acum avem un Locaș Sfânt, un Preot sfânt și Jertfe sfinte. Avem deja cele trei elemente necesare și suficiente pentru apropierea omului de Dumnezeu. Și avem deja un altar. Într-adevăr avem altarul de aramă pe care se aduc jertfele. De ce mai este nevoie de un al doilea altar? De ce este acesta așezat în Locul Sfânt? Care este funcția și semnificația acestuia? Nu sunt întrebări ușoare, dar sperăm că, meditănd la diferitele detalii care descriu altarul, vom dezlega acest mister.

Altarul este pentru arderea tămâiei. Este primul lucru care ni se spune despre acest al doilea altar care este denumit adesea altarul tămâierii. Primul altar este pentru jertfe și este în afara Locașului Sfânt. Al doilea altar este pentru tămâie și este în Locașul Sfânt. Funcția fundamentală a oricărui altar este să ARDĂ pentru Domnul darurile primite din partea lui Israel. Și acest al doilea altar are funcția de a arde CEVA înaintea Domnului. Nu mai este vorba în schimb de jertfe, ci de tămâie. Această diferență este esențială căci în 30:9-10 se insistă ca pe acest altar să nu se aducă nici jertfe animale, nici daruri de mâncare, nici jertfe de băutură și nici altfel de tămâie. Este un altar consacrat DOAR pentru arderea tămâiei sfinte. Și astfel se diferențiază de primul altar din curte. Acesta primea jertfele și pe el nu se ardea tămâia. Tămâia se ardea în schimb, în interiorul Cortului, pe altarul tămâierii. V.10 subliniază că se pune sânge pe coarnele acestui altar doar o dată pe an, de Yom Kippur. În rest se arde doar tămâia sfântă. Versetele 7 și 8 subliniază că tămâia trebuia să ardă NECURMAT pe altar ca și lumina din sfeșnic. Și trebuie pusă tămâie pe altar dimineața când se aranjează candelarele, și seara când se aranjează candelarele de pe sfeșnic. Se realizează astfel o legătură între funcția sfeșnicului care trebuie să lumineze necurmat și funcția altarului de aur care trebuie să ardă tămâie necurmat. Dar de ce trebuia să se ardă și tămâie la Cort? De ce nu era suficientă arderea jertfelor pe altarul de aramă? De ce arderea exterioară de pe altarul arderilor de tot trebuia să aibă ca ecou arderea interioară de pe altarul tămâierii? De fapt deslușirea semnificației TĂMÂIEI ne va ajuta să dezlegăm misterul altarului. Prima semnificație a tămâiei este RUGĂCIUNEA. Avem câteva texte din Scriptură care reliefează cu claritate acest lucru:

Capitolul 141

Un psalm al lui David.

1. Doamne, eu Te chem: vino degrabă la mine! Ia aminte la glasul meu, când Te chem!

2. **Ca tămâia** să fie **rugăciunea mea** înaintea Ta, și ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele!

(Psalmul 141)

8. Dar, pe când slujea Zaharia înaintea lui Dumnezeu, la rândul cetei lui,

9. după obiceiul preoției, a ieșit la sorți să intre **să tămâieze** în Templul Domnului.

10. **În ceasul tămâierii**, toată mulțimea norodului **se ruga** afară.

11. Atunci un înger al Domnului s-a arătat lui Zaharia și a stat în picioare **la dreapta altarului pentru tămâiere**.

12. Zaharia s-a înspăimântat, când l-a văzut; și l-a apucat frica.

13. Dar îngerul i-a zis: „Nu te teme Zahario; fiindcă **rugăciunea ta a fost ascultată**. Nevasta ta Elisabeta îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan.

(Luca 1)

1. Când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas.

2. Și am văzut pe cei șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe.

3. Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în fața **altarului**, cu o cădelniță de aur. I s-a dat **tămâie multă**, ca s-o aducă, **împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur** care este înaintea scaunului de domnie.

4. **Fumul de tămâie** s-a ridicat din mâna îngerului **înaintea lui Dumnezeu**,

împreună cu rugăciunile sfinților.

5. Apoi îngerul a luat cădelnița, a umplut-o din focul de pe altar și l-a aruncat pe pământ. Și s-au stârnit tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ.

6. Și cei șapte îngeri care aveau cele șapte trâmbițe s-au pregătit să sune din ele.

(Apocalipsa 8)

Deci altarul tămâierii este altarul rugăciunii. De pe acest altar rugăciunile sfinților ajung înaintea lui Dumnezeu. Imaginea din Apocalipsa 8 este foarte clară, căci ea ne descoperă direct funcția altarului de aur din ceruri. Altarul de pe pământ nu poate decât să oglindească funcția altarului ceresc. Într-adevăr, Cortul ne revelează și relația ideală dintre un Om/un Popor și Dumnezeu. Putea lipsi din această relație RUGĂCIUNEA? Nicidecum. Într-adevăr, până acum am vorbit de curățire, de ascultare, de ispășire, de funcția de Mijlocitor al Marelui Preot, dar nu am subliniat rugăciunea ca element indispensabil în relația dintre Om și Dumnezeu. Iată de ce este nevoie și de altarul tămâierii. Iată de ce Cortul este incomplet fără altarul de aur. Și cât de importantă este rugăciunea dacă i se consacră în Cort un altar special. Și este vorba de un altar de aur, aflat în Locul Sfânt, aflat chiar înaintea chivotului, mai aproape de chivot decât masa sau sfeșnicul. Dacă masa este pusă în legătură cu sfeșnicul, altarul tămâierii este pusă în legătură directă cu chivotul! Lumina sfeșnicului se revarsă către pâini, iar fumul de tămâie se înalță către chivot! Lumina sfeșnicului este VORBIREA lui Dumnezeu către popor, iar fumul de tămâie este VORBIREA poporului către Dumnezeu! Sfeșnicul este trimisul chivotului pentru a lumina poporul. Tămâia e răspunsul poporului înaintea chivotului. Omul nu putea pași dincolo de perdea. Doar Marele Preot o dată pe an. Dar fumul de tămâie pășea dincolo de perdea în fiecare zi. Iată cât de importantă și privilegiată este tămâia de pe altarul rugăciunii.

Tămâia trebuia să ardă necurmat. Iată că Dumnezeu așteaptă de la relația cu poporul o comunicare permanentă. Poporul trebuie mereu să audă Lumina sfeșnicului, dar și să îi răspundă prin glasul tămâiei sfinte. O relație permanentă și neîntreruptă, o relație vie bazată pe comunicare. O comuniune neîntreruptă între Dumnezeu și popor. Vorbirea nu este doar dinspre Dumnezeu spre popor. Dumnezeu așteaptă o vorbire la fel de consistentă dintre popor către El. Deși Israel

este robul, relația nu este doar de rob-stăpân. Israel nu este robul care trebuie să asculte necondiționat și muțeste de Yahwe. Israel este soția lui Yahwe. Dumnezeu vrea să comunice cu Israel. Vrea ca Israel să-i împărtășească tot ce simte, să-i ceară mereu ajutorul, să-L laude și să-I transmită iubirea sa, să-i spună părerea Sa, să mijlocească înaintea Lui pentru cauze nobile. Lucrurile nu se întâmplă oricum. E nevoie de comunicare, de părtășie, de cereri și mulțumiri, de mijlociri. Și ajungem din nou la Cântarea Cântărilor. Cântarea Cântărilor oglindește necurmatul din Locul Sfânt. După cum în Locul Sfânt lumina sfeșnicului alternează neîntrerupt cu fumul de tămâie, la fel în cântare, glasul Iubitului alternează neîntrerupt cu glasul iubitei. Într-adevăr, Cântarea Cântărilor, în proporție de peste 90% este un dialog neîntrerupt între Iubit și Iubită: ori vorbește Iubita, ori vorbește Iubitul. Mai apare dialogul dintre Iubită și fiicele Sionului, dar acest dialog este tot despre Iubit. Măreața Cântare ne încântă prin alternanța fascinantă între declarațiile de iubire ale Iubitei și cele ale Iubitului. Această alternanță transpune în cuvinte frumusețea dialogului neîntrerupt din Cort între Lumina sfeșnicului și tămâia altarului de aur. O relație vie, o părtășie necurmată, o comuniune cerească – iată ce aștepta Dumnezeu de la Israel! O veritabilă relație de Soț și Soție.

Din pricina jertfei lui Isus Hristos, noi lăudăm altarul de aramă și jertfele aduse în curte. Totuși, al doilea altar este de aur, și doar al doilea altar este în Locul Sfânt, și doar fumul celui de-al doilea altar trece de perdea pentru a ajunge în fața scaunului îndurării. În limbajul Cortului altarul de aur are un rol privilegiat față de cel de aramă. Nu înseamnă că altarul de aur e mai important decât cel de aramă – căci la Cort toate elementele sunt importante, sunt indispensabile și arată spre Hristos. Dar deși nu putem spune că este mai important, observăm că este mai privilegiat. Desigur, nu putem compara rugăciunea tămâiei cu jertfa de sânge de pe altar. Tămâia era adusă pe baza jertfei de pe altar. Fără jertfa de sânge, jertfa de tămâie nu putea fi primită înaintea lui Dumnezeu. Dar totuși jertfa de tămâie este cea privilegiată. Jertfa de sânge este adusă mereu în afara Cortului, și în cele din urmă, chiar în afara taberei. Niciodată o jertfă animală nu era arsă în Cort. Dar tămâia se ardea ÎN Cort. Iată diferența majoră între cele două tipuri de jertfe sau arderi. Jertfa lui Hristos, după cum am văzut, este adusă în afara Cortului ceresc, în afara Taberei cerești, și chiar în afara celei pământești (Ierusalimul). Dar mijlocirea lui Hristos este acolo sus în ceruri. Iată de ce altarul de aramă e în afara Cortului

iar altarul tămâierii este în Cort. Într-adevăr, tămâia era adusă doar de Preot. El aduna rugăciunile poporului și le aducea înaintea lui Dumnezeu. Fără preot, fără mijlocitor, rugăciunile poporului nu puteau ajunge înaintea lui Dumnezeu. Iată probabil și de ce altarul tămâierii este descris DUPĂ prezentarea consacrării preoților în slujbă. Iar consacrarea se făcea prin jertfa adus pe altarul de aramă. Ordinea este : ridicarea Cortului, apoi aducerea Jertfei, apoi consacrarea Preotului și de-abia apoi aducerea tămâiei de către preot. Hristos este întâi Cortul din ceruri, apoi Jertfa de pe pământ, apoi Preotul din ceruri care aduce rugile Sale și ale noastre înaintea Tatălui! Altarul de aur ne vorbește de slujba de Mijlocitor al lui Hristos din ceruri. Altarul de aramă de slujba de Jertfă de pe pământ. Funcția de Mijlocitor este permanentă, în ceruri, pentru totdeauna! Slujba de jertfă a fost o singură dată, pe pământ. Slujba de mijlocitor înseamnă părtășie cu Tatăl. Slujba de Jertfă - despărțire de Tatăl. Iată de ce al doilea altar este de aur, în Locul Sfânt, și primul este de aramă, în curte și cu finalitatea către afara taberei.

Locul unde se arde tămâia este numit tot altar. Și aducerea tămâiei trimite tot la un fel de jertfă. Căci tămâia provine din rănirea copacilor și ea se arde pe altarul de aur. Deci mijlocirea, rugăciunea este tot ca o jertfă. De ce? În primul rând, ca rugăciunea să ajungă la Dumnezeu ea trebuie să izvorască din adâncul sufletului, trebuie să fie o ardere a sufletului, după cum spune psalmistul: *Râvna pentru Casa ta mă mistuie...* Mijlocirile care au schimbat deciziile care se iau în sfatul străjerilor de sus au fost pline de pasiune, de lacrimi, de strigăte, rostite din toată inima și cu toată sinceritatea. De asemenea, rugăciunile după voia lui Dumnezeu sunt în conflict total cu natura noastră decăzută și cu egoismul din noi. Rugăciunea e rostită de om către Dumnezeu. Ea presupune acceptarea condiției de OM și recunoașterea stăpânirii lui Dumnezeu. Rugăciunea curată este o mișcare în sens opus față de dumnezeirea din noi. Rugăciunea e adesea centrată pe binele și nevoile celuilalt. Ea înseamnă o ieșire din egoism și o dăruire către celălalt. Rugăciunea înseamnă trăire prin credință, căci de cele mai multe ori nu vedem imediat răspunsul la rugile noastre. Or independența luciferică, centrarea pe sine și trăirea prin vedere sunt caracteristicile fundamentale ale firii pământești. Rugăciunea permanentă înseamnă o dezbrăcare permanentă de omul vechi. Adesea ea înseamnă a spune: Voia Ta, nu voia mea! Adesea înseamnă mijlocire disperată pentru cel ce merită pedeapsă, sau strigătul păcătosului pentru îndurarea divină,

strigătul de ajutor al celui cu duhul zdrobit și smerit. Ea înseamnă și război împotriva întinericului, și rostirea ei se face pe câmpul de luptă în mijlocul atacurilor nemiloase ale vrăjmașului. Toate acestea la un loc ne arată că rugăciunea autentică este o jertfă, o ardere a sufletului.

Și acest altar are coarne. Coarnele trimit la PUTERE, la TĂRIE. La altarul de aramă am descoperit puterea jertfei de ispășire pentru mântuirea fiecăruia care crede, o putere care învinge puterea mâniei și judecății lui Dumnezeu. Acum, la altarul de aur, descoperim puterea rugăciunii, o putere care poate munta munții, care poate chema pe pământ manifestarea Numelui lui Dumnezeu, care poate schimba decizii din inima Celui Preaînalt, care pot opri sau amâna revărsarea mâniei divine (Mijlocirea lui Moise care a salvat poporul...), care pot schimba destinul unui popor sau cursul istoriei. Este puterea care înalță cauza pămîntenilor până la scaunul de domnie al Celui Preaînalt. Este puterea care face ca glasul celor nenorociți să fie auzit acolo sus în ceruri. Este puterea care zdrobește planurile vrăjmașului și care întărește mâinile celui ostenit. Dar câte coarne are altarul de aur? Știm că altarul de aramă are patru coarne și patru verigi. Aici pasajul pare neclar. Ni se sugerează că altarul ar putea avea doar două coarne și doar două verigi. Altarul de aramă care avea patru coarne ne trimitea la două persoane care devin una. Două coarne trimitea la Marele Preot, la Mijlocitor, la cel care-l prefigura pe Mesia. Dar celelalte două? Ne-am gândit fie la funcția de împărat a lui Mesia, sau la Israel, soția Mielului, care devenea prin jertfă una cu Mesia, de aceeași natură cu El, având aceeași slavă și aceeași tărie ca cea a dreptății lui Dumnezeu și participând alături de Mesia atât la mântuirea lumii, cât și la judecata ei, după cum este scris:

- El a fost făcut păcat pentru noi pentru ca noi să fim în El neprihănirea (dreptatea) lui Dumnezeu...
- Noi suntem o seminție de preoți....
- Nu știți că noi vom judeca lumea?...

Ce ar însemna dacă altarul de aur ar avea doar două coarne? Că s-ar pune un accent deosebit pe funcția preoției? Că aici, în actul rugăciunii și al mijlocirii avem doar Preotul care se înfățișează înaintea lui Dumnezeu? Bordura altarului sau

cununa de aur reliefează faptul că și altarul de aur este o Persoană. Cununa de aur a altarului ne trimite cu gândul la placa de aur de pe mitra Marelui Preot. Masa avea o cunună de aur și un brâu cu o cunună de aur. Deci masa ar avea două cununi și un brâu și nu două brâie cum am precizat greșit atunci când am comentat vestimentația Marelui Preot. Masa are mai exact o cunună și un brâu cu o cunună pe el. Altarul are doar o cunună de aur. De ce? Când comentam funcția Mesei subliniam și contopirea dintre Mare Preot și Dumnezeu (implicit cea dintre Mesia și Dumnezeu) în purtarea poporului. La fel, la altarul de aramă avem contopirea dintre Marele Preot-Mesia și Dumnezeu în judecată pentru ispășirea păcatului poporului. Astfel poate privind la altarul de aramă, Pavel spune: ***Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu sine.*** Dintre toate interpretările propuse pentru acest tainic *doi într-unul*, cred că punctul de pornire este contopirea dintre Dumnezeu și Marele Preot din care decurge apoi contopirea dintre Dumnezeu și popor, dintre Marele Preot și popor. Acest doi într-unul îl găsim și la sfeșnic, căci ramurile ies din trunchi, dar sfeșnicul este dintr-o bucată. Am comentat la sfeșnic aceleași dimensiuni: relația dintre Tatăl și Fiul, și apoi relația dintre Fiu și Mireasă. În lumina acestui limbaj, dacă altarul de aur ar avea doar două coarne, atunci implicațiile ar fi majore, căci nu am mai avea doi într-unul ci doar unul. Înainte de a dezvolta acest aspect, trebuie să ne asigurăm că într-adevăr altarul de aur avea doar două coarne. La altarul de aramă spune foarte clar: *să faci în cele 4 colțuri coarne*; pe când aici spune doar: *Coarnele altarului să fie dintr-o bucată cu el.* Oare din pricina faptului că altarul de aur e descris după cel de aramă, ni se lasă să deducem că e vorba tot de patru coarne? Ne amintim că cifra 4 și cele 4 colțuri trimit la cele patru vânturi peste tot pământul. Astfel, la altarul de aramă avem o jertfă pentru tot pământul, iar la altarul de aur o mijlocire pentru întregul pământ.

De ce unse cu sânge doar de Yom Kippur? Am subliniat că Duhul Sfânt face o distincție clară între rugăciune și jertfă. Jertfa este adusă în afara Cortului și în final în afara taberei, pe când rugăciunea este adusă în interiorul Cortului. Însă sângele jertfei este adus în interiorul Cortului. Și acest lucru se întâmpla la marea jertfă de Yom Kippur. Atunci sângele era adus în Cort, una pe coarnele altarului de aur, stropit pe perdea și apoi chiar pe capacul ispășirii. În acea zi de Yom Kippur nu mai erau aduse cereri și mijlociri în baza Jertfei, ci era adus ca cerere chiar sângele Jertfei. Era o mijlocire specială, când coarnele altarului de aur unse cu

sânge cereau îndurare prin acest sânge, cereau curățarea Cortului și îndepărtarea păcatului lui Israel. Era o mijlocire specială care se făcea doar de Yom Kippur. Această mijlocire specială a făcut-o în Cortul ceresc Isus Hristos o singură dată după ce S-a adus ca Jertfă și S-a înălțat la Tatăl cu însuși sângele Său în mâini. Pe baza acestui sânge, Fiul a putut cere Tatălui curățirea Cortului ceresc. După împlinirea acestei cereri speciale, urmează toate mijlocirile făcute de Fiul pentru noi în baza Jertfei pe care a adus-o deja o dată pentru totdeauna.

Altarul de aur nu are brâu, dar are o cunună de aur. Cununa personalizează altarul. Altarul este o Persoană. Și cine poate fi această Persoană decât Marele Preot care purta tabla de aur pe frunte și cădelnița cu tămâie în mână? Și spre cine arăta marele preot de pe pământ dacă nu spre Mesia, spre Marele Preot din ceruri așezat acolo după rânduiala lui Melhisedec? Într-adevăr, după cum doar tămâia arsă pe altar ajungea în Sfânta Sfintelor, doar cererile și mijlocirile adunate de Marele Preot ajungeau înaintea lui Dumnezeu. Fără altarul de aur și fără Mijlocitor, rugăciunile poporului nu puteau ajunge la urechile Celui Preasfânt pentru a fi ascultate. În Noul Testament toate rugăciunile noastre sunt rostite în Numele Fiului și doar prin Fiul ajung la Tatăl. De aceea și Pavel ne îndeamnă să stăruim în cereri și mijlociri căci avem un Mare Mijlocitor între Cer și pământ. Evrei capitolul 8 celebrează beneficiile aduse de preoția lui Hristos din ceruri: *Punctul cel mai însemnat al acestor lucruri este că AVEM un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie, în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului Cort care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul.* Prezența lui Hristos în ceruri nu e formală și nu are doar o însemnătate juridică. Ea are un impact direct asupra noastră. Existau rugăciuni ale oamenilor și înaintea de alegerea lui Aaron ca Mare Preot. Dar după acest moment, rugăciunile evreilor intră într-o nouă etapă. Ei sunt mai aproape de Dumnezeu și prin Aaron, rugăciunile lor ajung mai repede și cu mai mare impact în locurile cerești. La fel, existau rugăciuni ascultate și înainte de venirea lui Hristos, dar după înălțarea Sa ca Mare Preot, cu atât mai mult rugăciunile noastre prin El sunt aduse înaintea lui Dumnezeu și ascultate. În studiul pe 1 Timotei cap.2a am comentat că istoria mijlocirii se împarte în două: până la Hristos, și după Hristos. Isus le spune ucenicilor: *Până acum nu ați cerut nimic în Numele Meu. Dar de acum cereți orice în Numele Meu și vi se va da!* Daniel cap.10 ne arată că nu întotdeauna este ușoară

comunicarea dintre cer și pământ. Daniel a mijlocit două săptămâni până a venit răspunsul de sus. Daniel era într-o perioadă în care nu era nici Templu, nici Mare Preot. Ne aducem aminte și de studiul pe Plângerile lui Ieremia cap.2. Distrugerea Templului a însemnat închiderea Porții Cerului. Comunicarea cu Cerul e mult mai dificilă după dărâmarea Templului. Însăși relația de comunicare a proorocului Ieremia cu Dumnezeu este afectată: *și chiar proorocii nu mai primesc nicio vedenie..*(Plângeri 2:9b). Comunicarea cu cerul nu devine imposibilă, ci mult mai dificilă. Dar înălțarea lui Isus ca Mare Preot în ceruri deschide o cale nouă de comunicare cu Cerul. Avem un Mare Preot nu pe pământ, ci chiar în Ceruri pentru a prezenta înaintea lui Dumnezeu cererile noastre și pentru a pleda pentru cauza noastră în baza Jertfei desăvârșite care acoperă toate greșelile și păcatele noastre. Dumnezeu este Preasfânt. De aceea este nevoie de Mijlocitor și un Mijlocitor uman care să poate pleda în mod legitim pentru cauza oamenilor. Totuși Isus spune: *În ziua aceea veți cere în Numele Meu, și nu zic că vă voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl însuși vă iubește pentru că M-ați iubit, și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu.* Deci e greșit dacă percepem că Tatăl reprezintă sfințenia și dreptatea, și Fiul iubirea și îndurarea. Îndurarea și Iubirea este infinită și în inima Tatălui. Dar este nevoie de un Mijlocitor ca acest glas al iubirii să fie împuternicit pentru a tempera glasul dreptății.

Verigile – de ce par a fi doar două? Pentru că altarul de aur e mai mic decât cel de aramă și erau necesare doar două verigi pentru a fi purtat? Lungimea era de un cot și lățimea tot de un cot. Nu ne surprinde că altarul este tot un pătrat. Pătratul, după cum am comentat deja, simbolizează strictețea standardelor lui Dumnezeu. Nu orice rugăciune ajunge înaintea Celui Preaînalt, ci doar cea care ia testul altarului, cea care trece de judecata altarului, doar cea care respectă condițiile unei rugăciuni sfinte. După cum jertfa de pe altarul de aramă trebuia să respecte condiții precise, la fel și rugăciunile de pe altarul de aur. Isaia 58 ne explică că nu orice rugăciune se aude acolo sus. Rugăciunea trebuie să respecte standardele înalte ale sfințeniei lui Dumnezeu. Apoi ea este luată de Marele Preot, făcută desăvârșită și adusă fără pată înaintea lui Dumnezeu. Și ea va fi ascultată și împlinită de Tatăl. Ceea ce ne șochează este însă înălțimea altarului de aur: 2 coți. Să ne aducem aminte dimensiunile celorlalte obiecte din Cort:

CHIVOT	MASA
<ul style="list-style-type: none"> • Lungimea = 2,5 coți (1,1 m) • Lățimea = 1,5 coți (0,7 m) • Înălțimea = 1,5 coți (0,7 m) 	<ul style="list-style-type: none"> • Lungimea = 2 coți (0.9 m) • Lățimea = 1 cot (0,45 m) • Înălțimea = 1,5 coți (0,7 m)
ALTARUL DE ARAMĂ	ALTARUL DE AUR
<ul style="list-style-type: none"> • Lungimea = 5 coți (2,2 m) • Lățimea = 5 coți (2,2 m) • Înălțimea = 3 coți (1,4 m) 	<ul style="list-style-type: none"> • Lungimea = 1 cot (0.45 m) • Lățimea = 1 cot (0,45 m) • Înălțimea = 2 coți (0.9 m)

Altarul tămâierii are suprafața cea mai mică de un cot pătrat, reprezentând jumătate din suprafața mesei care este ceva mai mult din jumătate din suprafața chivotului. Faptul că altarul de aramă este mai mare și mai înalt nu ne surprinde. El este în afara Cortului și are rolul de a primi jertfele. Era firesc să fie mai mare. Dar obiectele din Cort corespund toate aceluiaș spațiu. Astfel ne-am minunat că masa are aceeași înălțime ca și chivotul, și ne-am bucurat să vedem că chivotul are o suprafață mai mare ca a mesei putând purta tot conținutul mesei și rămânând loc și pentru alte pâini din alte popoare! Dar cum să interpretăm dimensiunile altarului? Suprafața e mai mică decât a mesei. Altarul poartă se pare doar rugăciunile aduse de Israel într-un moment anume. Pe când masa poartă întreg Israelul în fiecare clipă. Or de obicei, într-un moment anume doar o parte din Israel se ruga Domnului. Astfel, altarul tămâierii e mai mic decât masa care poartă necurmat cele 12 pâini. Nu sunt convins de această interpretare, dar este măcar un punct de plecare. Dar de ce altarul tămâierii este mai înalt ca masa, și implicit decât chivotul? Știm că tămâia arsă pe altarul de aur se înălța deasupra chivotului acolo unde ședea Dumnezeu. Pentru că trebuia să se înalțe atât de sus, ea trebuia să pornească de la o înălțime considerabilă. Pâinile de pe masă trebuiau să primească Lumina și Logosul ce veneau de sus. În schimb, rugăciunea tămâiei trebuia să parcurgă drumul invers și să ajungă ea sus de tot. De aceea punctul de plecare e mai înalt decât masa. Nu este o problemă că altarul e mai înalt decât chivotul. Căci peste chivot erau heruvimi și deasupra lor ședea Dumnezeu. Deci Dumnezeu era mult mai sus decât capacul ispășirii (văzut adesea ca așternutul picioarelor Lui). De la capacul ispășirii vorbea cu pâinile de pe masă, dar El era deasupra capacului ispășirii. Logosul cobora din gura Creatorului spre capacul ispășirii și de la capacul ispășirii ajungea prin lumina sfeșnicului la pâinile de pe masă. Dar rugăciunile

pâinilor trebuiau să străbată drumul invers. Ele erau adunate de pe masă și apoi înălțate prin Marele Preot pe altarul de aur care să se poată înălța apoi până la urechile Celui Preaînalt. Iată de ce altarul de aur este mai înalt ca masa. Și faptul că este mai înalt decât chivotul e semnificativ. Mijlocirile aveau drept temelie tot capacul ispășirii. Astfel vorbirea lui Dumnezeu cobora prin capacul ispășirii spre popor, iar rugăciunile poporului se înălțau prin capacul ispășirii către Dumnezeu. Înălțimea altarului de aur ne vorbește de distanța cea mare dintre popor și Dumnezeu. Dumnezeu este sus de tot chiar față de pâinile de pe masă. E nevoie ca rugăciunile pâinilor să fie înălțate de Marele Preot ca ele să poată ajunge acolo sus în prezența lui Dumnezeu. Dacă privim chivotul ca așternutul picioarelor lui Dumnezeu, atunci pâinile de pe masă își au capetele la nivelul picioarelor Domnului a cărui mantie umple Templul (vezi Isaia 6). Deci ele se află într-o poziție permanentă de închinare, de rob care își pleacă fruntea până la pământ înaintea Stăpânului care stă în picioare înaintea lor. Astfel masa ridică pâinile doar până la așternutul picioarelor Celui Preaînalt. Dar rugăciunile pâinilor se pot înălța mai sus decât atât. Și aici este marea minune a rugăciunii. Aici e marea diferență între pâini și tămâie. Pâinile rămâneau doar în Locul Sfânt în dreptul așternutului picioarelor Domnului. Era locul de unde putea auzi vorbirea lui Dumnezeu. Dar tămâia era mai sus de pâini, și fumul de tămâie ajungea în Locul Prea Sfânt și ajungea până la urechile Celui Preaînalt. Iată minunea rugăciunii. Ea poate ajunge în Sfânta Sfintelor. Ea poate ajunge sus de tot. Ea poate ajunge acolo unde pâinea nu poate ajunge! Ea face posibilă celălalt sens al comunicării cu Dumnezeu. În cele din urmă, pare mai ușor să coboare de jos în sus pe pământ Logosul divin decât să urce de sus în jos logosul uman. Iată aici miracolul și puterea rugăciunii. Ea poartă mesajul nostru acolo unde noi nu putem efectiv ajunge! Se cuvenea ca altarul tămâierii să fie mai înalt ca masa.

Dacă sfeșnicul genera în Cort Lumină, altarul tămâierii genera mirosul din Cort. Sfeșnicul se adresa simțului vizual, iar tămâia simțului olfactiv. Când intrai în Cort mirosul plăcut al tămâiei te întâmpina și te ajuta să intri într-un alt spațiu, într-un spațiu sacru, în care aerul era sfânt, în care abundă prezența lui Dumnezeu. Cel ce intră în Cort este inundat de Lumina divină și inspiră prezența lui Dumnezeu.

30:11-16 – Darurile pentru locaș

De ce este introdus acest pasaj între altarul tămâierii și sfeșnic? De ce Dumnezeu cerea ca atunci când se numără poporul fiecare să dea un dar în bani pentru răscumpărarea sufletului ca să nu fie loviți cu nicio urgie cu prilejul numărării? De ce ar fi fost loviți cu o urgie cu prilejul numărării? De ce exact în acel moment era nevoie de un act de răscumpărare a sufletului lor? Și de ce această răscumpărare nu se făcea prin jertfă, ci prin bani de argint? În lumina acestor întrebări trebuie să recunoaștem că acest pasaj este un mare mister. Ne aducem aminte de numărătoarea făcută de David, prilej cu care Dumnezeu a lovit poporul cu o urgie. De ce erau așa periculoase numărătorile? Ce ispite generau numărătorile? De ce s-ar fi făcut numărători în popor? Iată câteva posibile ispite care însoțeau o numărătoare:

- Ispita mândriei – iată ce mulți și puternici suntem noi!
- Ispita cârtirii – iată ce puțini și nenorociți suntem printre popoare – unde este promisiunea lui Dumnezeu?
- Ispita îndoielii – oare câți suntem? Oare Dumnezeu și-a împlinit față de noi promisiunile?

Practic Dumnezeu descuraja numărătorile, căci peste orice numărătoare plana pericolul unei urgii. În cele din urmă, de ce ar număra cineva poporul Domnului? Cine are dreptul să numere poporul Său? Dumnezeu este Împăratul. El este proprietarul lui Israel. El cunoaște pe toți copiii lui Israel. Doar El are dreptul să-și păstorească poporul, să-l judece sau să-l numere. Sunt numărători inițiate de Dumnezeu (ca cea din Numeri), dar și în acel caz trebuia adus darul în argint. Un lider trebuia să primească acordul din partea lui Dumnezeu înainte de a iniția o numărătoare. O numărătoare era costisitoare atât ca proces, cât și din pricina darului pe care trebuia să-l plătească fiecare suflet de peste 20 de ani. Dumnezeu punea aceste piedici tocmai pentru a descuraja numărătorile. Aici pare să fie păcatul lui David. A luat o inițiativă într-un domeniu sensibil fără a fi chemat de Dumnezeu sau fără a primi aprobare din partea Sa. David a lucrat de capul său. În mentalul ebraic s-a implementat adânc faptul că numărătoarea lui Israel era un subiect foarte sensibil și doar Dumnezeu, Marele Împărat, putea iniția un asemenea

proces. Dovada acestui fapt este că și Ioab, un personaj corupt și imoral, reacționează la inițiativa lui David părându-i-se o urâciune. Dacă și Ioab nu este de acord cu numărătoarea, înseamnă că Dumnezeu prin Legea din Exod 30 a reușit să imprime în conștiința evreilor că Dumnezeu Răscumpărătorul este singurul Proprietar al lui Israel și, drept consecință, doar El poate iniția o numărătoare a lui Israel. Ce se întâmplă cu David, cu acel David, care la orice inițiativă întreba pe Domnul? De ce acum nu mai întreabă pe Domnul? Greu de răspuns. Totuși nu David, ci în primul rând, poporul este pedepsit. Dumnezeu S-a mâniat pe Israel și a îngăduit ca Satan să-i pună lui David în minte acel gând. Ce este mintea noastră? Ce putere avem să ne opunem gândurilor care ne sunt puse în minte? Cât de ușor putem fi mișcați de un gând într-o direcție și alta? Numărătorile sunt periculoase. Acest lucru trebuia să rețină evreul. Ele sunt periculoase chiar când le inițiază Dumnezeu. E nevoie de un dar în argint pentru răscumpărarea sufletului. Această necesitate a răscumpărării avea rolul de a-i ajuta în timpul numărătorii să aibă o atitudine sfântă și smerită care să-i ferească de izbucnirea unei urgii. Când se încheia numărătoarea și nu apărea nicio urgie, poporul răsufla ușurat. Răscumpărarea nu se făcea prin jertfă în mod direct, ci prin argint. Poate că era mai ușor, mai practic. Argintul era întrebuințat la slujba sfântului locaș, deci tot în jertfe se materializa până la urmă. Li se aducea aminte de păcătoșenia lor, de necesitatea de a fi răscumpărați de Dumnezeu, de faptul că trăiesc în prezența unui Dumnezeu sfânt, și că Lui îi aparțin cu tot ce au. Dumnezeu promisese că va înmulți pe Israel ca nisipul mării. Ioab invocă tocmai această promisiune pentru a-l împiedica pe David să facă numărătoarea. Deci numărătoarea era periculoasă și de obicei interzisă și din pricina acestei promisiuni. Numărătoarea putea reliefa că promisiunea lui Dumnezeu nu s-a împlinit. Simpla inițiativă a numărătorii ridică întrebarea: Oare s-a împlinit promisiunea divină? Numărătoarea devenea astfel o verificare a împlinirii promisiunii divine. Chiar dacă cel care făcea numărătoarea nu avea această intenție, ci una pur administrativă, faptul în sine punea promisiunea divină într-o postură dezonorantă. Această descurajare a numărătorilor era o provocare pentru liderii lui Israel. Împărații din toate timpurile au făcut numărători ale populațiilor cu scopul de a aduna cât mai multe impozite pentru împărăție și pentru a lua decizii administrative importante cu privire la recolte, armată etc. Cum să guvernezi un popor fără să știi cât de mare este? Răspunsul era simplu. Poporul Israel este guvernat de Împăratul Împăraților și El știe exact câți

sunt în popor. Nu este nevoie de numărătoare. Liderii lui Israel nu trebuie să-și ia rolul prea în serios. Ei sunt doar robii Împăratului. El cârmuiește, El ia decizii. Ei sunt doar vocea Lui către popor. Or acum începem să înțelegem de ce acest pasaj ciudat cu numărătoare este așezat între altarul tămâierii și ligheanul cu apă. În acel moment, liderii poporului aveau să fie preoții și acest lucru va continua pentru multă vreme. Împăratul apare mult mai târziu și din motive rușinoase pentru Israel. Altarul de aramă evidențiază funcția privilegiată a preoților în popor, slujba lor de mijlocitori între Dumnezeu și Israel. Iată de ce altarul tămâierii este descris după prezentarea consacării preoților. Nu preoții erau în pericolul de a-și lua rolul prea în serios din pricina privilegiilor și a slavei slujbei primite? Nu ei puteau iniția numărători ale poporului din diferite motive? Porunca cu privire la numărătoare le arată cine este Proprietarul lui Israel și le aducea aminte că ei sunt doar robii Marelui Împărat. Nu la întâmplare urechea lor dreaptă era unsă cu sânge. Domnul avea să dea o poruncă prin care cel care vroia să devină rob de bunăvoie și pentru totdeauna la casa cuiva să aibă urechea străpunsă. Preoții deveneau robii Domnului în Casa Lui pentru totdeauna. Iar Marele Preot devenea Robul Domnului. Iată de ce atunci când citim în Isaia expresia “Robul Domnului” trebuie să ne gândim la funcția de Mare Preot. Iată de ce Isaia folosește așa de des expresia aceasta în dreptul lui Mesia, căci Isaia vorbește mai mult ca orice profet de suferințele ispășitoare ale lui Mesia! La numărătoare, fiecare aducea jumătate de siclu, nici mai puțin, dar nici mai mult. Preoții aduceau și ei o jumătate de siclu! Li se aducea aminte că toți sunt egali înaintea lui Dumnezeu, că toți au aceeași valoare, dar și aceeași nevoie de răscumpărare. Toți sunt păcătoși și au nevoie de mântuire. Preoții se bucură de acele privilegii din pricina unei alegeri speciale și a unui har special din partea Celui care se îndură de cine vrea și are milă de cine vrea! De aceea, preoții erau chemați la smerenie și la a nu-și depăși atribuțiile. Și pentru a întări starea de rob și nevoia de curățire a preoților urmează tabloul cu ligheanul de aramă!

30:17-38 – Ligheanul de aramă. Undelemnul și tămâia

Ligheanul este tot de aramă. Este între altarul de aramă și Cort. El face din curtea de aramă, o curte a judecății și a curățirii. Apa este dătătoare de viață, dar este la potop și simbol al judecății. La Cort, apa din lighean are rol de curățire. Dar în contextul mai larg al curții cortului este vorba de o curățire prin judecată. Înainte

să intre în Cort sau înainte să se apropie de altar, preoții trebuiau să-și spele mâinile și picioarele. Făceau acest lucru în mod cert în fiecare dimineață înainte de a începe slujba. Dar oare se spălau cu apă de mai multe ori pe zi? Oare se spălau chiar de fiecare dată când se apropiau de altar sau când intrau în Cort? Tot ce este posibil. Astfel nu era doar o spălare dimineața, ci era o spălare permanentă cu apă pe parcursul unei zile. Iată o nouă modalitate prin care învățau sfințenia lui Dumnezeu. Și nu doar trupul trebuia să fie curat, ci cu atât mai mult și sufletul lor trebuia curățit. Deci și inima lor trebuia supusă unui proces permanent de curățire prin căință, ascultare și vindecarea bolilor sufletești. Doar așa puteau rămâne VII în prezența lui Dumnezeu, doar așa se puteau apropia mai mult de acest Dumnezeu înfricoșat. Până acum ne-am întâlnit cu sângele și undelemnul ca agenți ai curățirii. Dar iată că acum este adăugat un al treilea agent: apa. Ea nu putea lipsi de la Cort. Ea este prezentă în viața fiecărui om atât ca agent al curățirii trupului cât și ca agent dătător de viață pentru trup. Ce minunat este acest lichid. Îl bem și în același timp ne spălăm trupul cu el. Atât interiorul cât și exteriorul casei trupului nostru are nevoie permanentă de apă. Oare cum ar arăta Creația fără apă? La lighean se insistă pe apă ca agent al curățirii. În profeți apa este adesea asociată cu Duhul lui Dumnezeu la fel ca și undelemnul. Duhul lui Dumnezeu este pe de o parte Cel care ne curățește prin Cuvânt, dar și Cel care ne umple inima de viața prezenței lui Dumnezeu. Ligheanul îi învăța pe preoți din nou sfințenia lui Dumnezeu. În ciuda privilegiilor primite, rămâneau niște oameni păcătoși care aveau în permanență nevoie de curățire pentru a rămâne vii în prezența lui Dumnezeu. De ce ligheanul este așezat între altar și Cort și nu este așezat între poarta curții și altar? Ne gândim în primul rând pentru că evreii nu aveau voie să se apropie de lighean. Ligheanul era destinat exclusiv preoților. Evreii se puteau apropia doar de altar. Apoi ne gândim că era foarte important ca primul element după poartă să fie altarul judecății unde se ardeau jertfele. Mesajul trebuia să fie cât se poate de clar. Apropierea de Dumnezeu începe cu trecerea prin moarte. Apoi urmează curățirea cu apă, lumina sfeșnicului, mirosul de tămâie...Mai observăm că răscumpărarea cu argint de la numărătoare este pentru răscumpărarea SUFLETULUI. Argintul era folosit pentru slujba din Cort și în primul rând, pentru jertfele animale. Răscumpărarea sufletului înseamnă în primul rând sângele vărsat pe altarul de aramă. Apoi este prezentat ligheanul de aramă pentru spălarea trupului. Deci avem mai întâi curățirea cu sânge și apoi cea cu apă. Avem mai întâi curățirea interioară

a inimii și apoi cea exterioară. Avem mai întâi mântuirea sufletului și apoi cea a trupului. În Evrei 10 când suntem îndemnați să ne apropiem de Sfânta Sfintelor din ceruri, se respectă exact această ordine:

- ...fiindcă **prin sângele** lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt...și fiindcă avem un Mare Preot pus peste Casa lui Dumnezeu...să ne apropiem cu o **inimă** curată, cu credință deplină, cu **inimile** stropite și curățite de un **cuget** rău, **și cu trupul spălat cu apă curată...**

Deci practic, autorul epistolei privește la Cortul lui Moise atunci când ne explică despre modul în care trebuie să ne apropiem de Sfânta Sfintelor. Și epistola către Evrei ne explică în nenumărate rânduri că noi cu atât mai mult trebuie să luăm procesul sfințirii în serios cu cât suntem mai aproape de Dumnezeu și ne apropiem în Duhul direct de Sfânta Sfintelor din ceruri. Odată ce am fost strămutați în Hristos, în locurile cerești, viața noastră se complică enorm. Pe de o parte, dacă ne îndepărtăm de Dumnezeu ne ofilim fără prezența Lui dătătoare de viață. Ba mai mult, ne împietrim *căci dacă păcătuim cu voia după ce am primit cunoștința adevărului nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate....cine a călcat legea lui Moise este fără milă...Cu atât mai aspră va fi pedeapsa pentru cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit și va batjocori pe Duhul harului?* Pe de altă parte, cu cât ne apropiem mai mult de acest foc mistuitor, cu atât mai mult gelozia Sa ne arde la orice abatere, după cum este scris:

Psalmul 99

1. Domnul împărățește: popoarele tremură; El șade **pe heruvimi**: pământul se clatină.
2. Domnul este mare în Sion și înălțat peste toate popoarele.
3. Să laude oamenii Numele Tău **cel mare și înfricoșat, căci este sfânt!**
4. Să laude oamenii tăria împăratului, căci iubește dreptatea! Tu întărești dreptatea, Tu faci dreptate și judecată în Iacov.

5. Înălțați pe Domnul Dumnezeu nostru și închinați-vă înaintea **așternutului picioarelor Lui, căci este sfânt!**
6. **Moise și Aaron**, dintre preoții Lui, și **Samuel**, dintre cei ce chemau Numele Lui, au chemat pe Domnul, și El i-a **ascultat**.
7. El le-a vorbit din stâlpul de nor; **ei au păzit poruncile Lui și Legea pe care le-a dat-o El**.
8. Doamne Dumnezeu nostru, ***Tu i-ai ascultat; ai fost pentru ei un Dumnezeu iertător, dar i-ai pedepsit pentru greșelile lor.***
9. Înălțați pe Domnul Dumnezeu nostru și închinați-vă pe muntele Lui cel sfânt! Căci Domnul Dumnezeu nostru este **sfânt!**

De aceea, după ce în Evrei 10 suntem îndemnați să ne apropiem de Dumnezeu, în Evrei 12 ni se vorbește atât de mult despre PEDEAPSA Domnului:

1. Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea.
2. Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.
3. Uitați-vă, dar, cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca ***nu cumva să vă pierdeți inima*** și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.
4. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului.
5. Și ați uitat sfatul pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului ***și nu-ți pierde inima când ești mustrat de El.***
6. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-

I primește.”

7. Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?

8. Dar, dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii.

9. Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit, și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor, și să trăim?

10. Căci ei în adevăr ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui.

11. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei roada dătătoare de pace a neprihănirii

Poate prea des dăm vina pe diavol. Pavel ne vorbește despre războiul spiritual în Efeseni 6 și trebuie să fim conștienți de el. Dar în Exod și Levitic diavolul nu este menționat. În epistola către Romani e menționat o singură dată în finalul scrisorii, iar în Evrei doar foarte puțin. Însă laitmotivul acestor cărți este sfințenia și mânia lui Dumnezeu. Ea generează pericolul morții noastre. Diavolul acționează acolo unde Dumnezeu Își retrage mâna. Deci cauza fundamentală este că Dumnezeu Își retrage mâna! Și fie că și-o retrage ca să ne pedepsească sau să ne încerce, tot păcatul ce trebuie curățit din nou e cauza pentru care El își retrage mâna. Dacă inima lui Iov nu mai avea nevoie de curățire, Dumnezeu nu și-ar fi tras mâna pentru a-l da pe mâna celui rău pentru o vreme. Orice încercare ascunde o pedeapsă din pricina păcatului din noi, iar orice pedeapsă din pricina păcatului înfăptuit de noi devine o încercare ce ne curățește după ce ne-am căit. Dar totul pare să izvorască din sfințenia și gelozia lui Dumnezeu. Și cu cât suntem mai aproape de El, cu atât pedepsele Sale sunt mai prompte și mai severe. Iar noi fiind oameni vom continua să greșim. Deci cu cât ne apropiem de Dumnezeu, cu atât vom simți mai aspru pedepsele Sale asupra noastră. Ce este de făcut? Dacă nu ne

apropiem de El, ne îndepărtăm, ne ofilim și apoi ne împietrim. Dacă ne apropiem de El, sfințenia Sa ne arde mai mult. Într-un fel sau altul suntem sortiți morții. În cele din urmă, aceasta e soarta celui păcătos: să moară. În timpul vieții să-i fie zdrobită inima, iar la final să-i fie zdrobit trupul. De aceea, în apropierea de Dumnezeu, teologia pedepsei Sale trebuie bine așezată în mintea noastră. Căci marele pericol este să îți pierzi inima când ești muștrat de El. Pericolul este să supradimensionezi pedeapsa și durata ei și să crezi că această pedeapsă te va distruge. Pericolul este să vezi doar sfințenia lui Dumnezeu și să te înfricoșezi atât de tare încât să nu mai vrei să te apropii de El. Pericolul este să-L percepi pe Dumnezeu mânios și împotriva ta și să nu mai vezi iubirea Lui. Or dacă crezi că Dumnezeu e mânios și pornit împotriva ta, cu siguranță îți vei pierde inima și vei renunța. Căci cum ai putea să te lupti cu El? Totuși autorul ne îndeamnă să NU ne pierdem inima, ci să continuăm lupta și alergarea. Ne vorbește despre iubirea Lui, despre faptul că pedeapsa e cântărită cu maximă precizie de Dumnezeu ca să ne dea viața și nu moartea, despre faptul că doar pe acest drum vom învăța frica de Domnul și sfințirea. Dar dacă ne gândim că după ce vom trece prin acest necaz vom învăța frica de Domnul, nu vom mai greși și nu vom mai avea parte de pedeapsa Sa, ne înșelăm. Frica de Domnul se învață până la capăt. În păcate vom continua să greșim și pedepsele Sale vor continua să ne ardă sufletul. Vom face alte greșeli...vom face greșeli mai mici, dar acum vor fi socotite mai grave căci suntem mai aproape de El. Pedepsele Sale ne vor însoți într-un fel sau altul până la sfârșit. Deci soluția nu este să rabzi doar pedeapsa din prezent ci să te deprinzi la modul general să rabzi pedeapsa Sa. Pedeapsa prezentă va trece, dar apoi va urma alta. Paradoxul este că dacă Dumnezeu te iubește mai mult, te va pedepsi mai des și mai prompt. Dar oare vei putea vedea în spatele asprimii pedepsei, mărimea iubirii Sale? E mare lucru ca în pofida asprimii pedepsei sau încercării să nu vezi în ea niciun strop de mânie divină. Domnul Își retrage puțin mâna și cel rău aduce întunericul. Problema lui Iov era că vedea în ceea ce i se întâmplă un Dumnezeu mânios împotriva lui. Iov nu greșește când vede pe Dumnezeu în spatele încercării, căci Dumnezeu și-a retras mâna ca cel rău să lucreze. Dar Dumnezeu nu este mânios pe Iov (ci dimpotrivă se laudă cu Iov), și Dumnezeu nu trebuie confundat cu unealta întunecată a încercării (cel rău). Din această eroare izvorăște și deznădejdea lui Iov. Dacă Dumnezeu este mânios pe el, dacă Dumnezeu luptă împotriva lui, ce speranță să mai aibă el? Dacă Dumnezeu este de partea lui, atunci

poate spera la biruință! Dacă Dumnezeu este cu El, orice obstacol va fi învins! Dar dacă Dumnezeu este împotriva lui, atunci cum să mai spere la un final fericit? Deci e mare lucru ca în ciuda asprimii încercării sau pedepsei să nu vezi în ea niciun strop de mânie, ci manifestarea iubirii unui Tată care mustră pe fiul pe care-l primește. În cele din urmă, în ce măsură e legitimă pedeapsa pentru un păcat mărturisit? Oare Hristos nu a luat TOATĂ pedeapsa asupra Lui? Oare între noi și Dumnezeu nu este pace desăvârșită prin Hristos? Nu suntem noi prin El dreți și în El neprihănirea lui Dumnezeu? Odată ce suntem în Hristos, pedepsirea noastră pentru un păcat ar fi o nedreptate. Totuși pedeapsa vine, dar nu ca o manifestare a mâniei judecării divine, ci ca mustrarea unui Tată iubitor care vrea să ne învețe frica de El. Astfel pedeapsa devine o încercare formativă care are același rol vindecător și aducător de slavă ca orice încercare. E absolut necesar să gustăm câte un mic strop din consecințele păcatelor noastre pentru a învăța frica de Domnul, pentru a urî păcatul și a nu mai repeta greșeala. În dinamica sfințirii, Dumnezeu ne va lăsa să gustăm câte un mic strop din consecințele unor alegeri greșite. De obicei nu face acest lucru la toate alegerile noastre greșite. Dar face acest lucru în dreptul greșelilor mai mari, sau în dreptul greșelilor tolerate până la o vreme, dar al căror ceas al îndreptării și curățirii a sosit în sfârșit. Astfel se explică faptul că anumite greșeli pentru care o vreme nu am fost pedepsiți în mod clar, la un moment dat acestea sunt urmate de o pedeapsă aspră. Iov ne-a spus deja că înțelepciunea nu se găsește ușor. Dacă Dumnezeu ascunde atât de bine nestematele, cu atât mai mult a ascuns foarte bine acel lucru mai de preț decât toate nestematele. Iar înțelepciunea este frica de Domnul. Aparent, frica de Domnul este un fapt ușor de înțeles și aparent simplu de aplicat. Ce este așa de complicat să te temi că Dumnezeu te va pedepsi pentru călcarea poruncilor Lui? Dar de fapt e un lucru foarte complicat și complex. Da, e o provocare să înțelegi adevărata frică de Domnul, relația între dreptatea și iubirea Lui, relația între teama de Domnul și iubirea de Domnul, precum și cât de grav este orice păcat și cât de mare este sfințenia Lui, e un lucru foarte ascuns și profund. Și este o singură cale de a învăța frica de Domnul. Să guști din asprimea pedepselor divine. După cum nestematele vor fi găsite doar de cel care acceptă coborârea în adâncimile întunecoase ale pământului, frica de Domnul va fi învățată doar de cel care va parcurge întunecoasele labirinturi ale pedepselor divine. Și cu cât cineva caută pe Domnul mai mult și iubește pe

Domnul mai mult, cu atât va gusta mai profund din dojenile Sale, ca astfel să poată descoperi mai mult din teama de Domnul.

Capitolul 30 se încheie cu undelemnul pentru ungere și tămâia. Ambele sunt plăcut mirositoare. Dar compoziția e diferită și întrebuințarea diferită. Undelemnul pentru ungere e diferit de cel din sfeșnic. Conține și el undelemn de măslina dar are o compoziție mai bogată și diversă și este plăcut mirositoare. Cu el este uns tot Cortul și apoi Preoții. El este semnul prezenței divine prin Duhul Lui care sfințește Cortul și Preotul, Cortul umplut de prezența lui Dumnezeu aduce pe pământ mireasma cerului. Preotul este un Cort viu, care și el răspândește pe pământ mirosul sacru al Cortului. Undelemnul este făcut din substanțe/plante rare, scumpe și unele foarte îndepărtate și dă un miros special specific doar pentru cele mai slăvite case regale. Și ordinea nu este întâmplătoare. Mai întâi e prezentat undelemnul și apoi tămâia. Undelemnul este parfumul Regelui, Mirelui. Tămâia este parfumul Reginei, Miresei. Într-adevăr, undelemnul era semnul prezenței divine pe pământ. Tămâia însă era arsă din partea poporului către Dumnezeu. Cele două miresme deveneau una în Cort, locul de întâlnire între Dumnezeu și poporul Lui. Tămâia, deși avea o compoziție diferită, era tot un miros al cerului compatibil cu mirosul undelemnului. Era compusă tot din substanțe și plante rare și scumpe. Și atât substanțele/lichidele de la undelemn și cele de la tămâie erau realizate de obicei în același mod: prin rănirea unor arbuști sau copaci care lăcrimau rășină. Atât în dreptul Mirelui cât și în dreptul Miresei, parfumul cersc era rodul unor suferințe intense. Este util să parcurgem tabelul de mai jos:

Parfumul Mirelui	Parfumul Miresei
<ul style="list-style-type: none"> • 500 sicli de smirnă • 250 sicli scorțișoară • 250 sicli de trestie mirositoare • 500 de sicli de casia • Un hin de undelemn de 	<ul style="list-style-type: none"> • Stacte • Onice • Halvan • Tămâie

<p>măslin.</p>	
<p>6. Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic; toiagul de domnie al Împărăției Tale este un toiag de dreptate.</p> <p>7. Tu iubești neprihănirea și urăști răutatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarășii Tăi de slujbă.</p> <p>8. Smirna, aloea și casia îți umplu de miros plăcut toate veșmintele; în casele tale împărătești de fildeș te înveselesc instrumentele cu corzi.</p> <p>(Ps.45)</p>	<p>9. Printre preaiubitele tale sunt fete de împărați; împărăteasa, mireasa ta, stă la dreapta ta, împodobită cu aur de Ofir.</p> <p>(Ps.45)</p>
<p>2. Să mă sărute cu sărutările gurii lui! Căci toate dezmierdările tale sunt mai bune decât vinul,</p> <p>3. mirodeniile tale au un miros plăcut. Numele tău este ca o mireasmă vărsată, de aceea te iubesc pe tine fetele!</p> <p>(Cânt.cânt.cap.1)</p>	<p>10. Ce lipici în dezmierdările tale, soro, mireaso! Dezmierdările tale prețuiesc mai mult decât vinul, și miresmele tale sunt mai plăcute decât toate miroznel!</p> <p>11. Miere picură din buzele tale, mireaso, miere și lapte se află sub limba ta, și mirosul hainelor tale este ca mirosul Libanului.</p> <p>12. Ești o grădină închisă, soro, mireaso, un izvor închis, o fântână pecetluită.</p> <p>13. Odraslele tale sunt o grădină de rodii, cu cele mai alese roade, mălini negri și nard;</p> <p>14. nard și șofran, trestie mirositoare și scorțișoară, cu tot felul de tufari de tămâie, smirnă și aloea, cu cele mai alese miresme.</p> <p>15. O fântână din grădini, un izvor de ape vii ce curge din Liban.</p> <p>16. Scoală-te, crivățule! Vino, vântule de</p>

	<p>miazăzi! Suflați peste grădina mea, ca să picure mirosurile din ea! – Să intre iubitul meu în grădina lui și să mănânce din roadele ei alese! –</p> <p>(Cânt. Cap.4)</p>

Observăm că în parfumul Iubitei din Cântare găsim și tămâie dar și elemente specifice undelemnului ungerii Marelui Preot (smirnă, scortişoară, trestie mirositoare). Mireasa devine una cu Mirele și poartă parfumul Mirelui. Doar cu o frumusețe și un parfum ca al Mirelui îl poate impresiona pe acesta. În Cântare descoperim și parfumul Seducătorului, al Împăratului, al lui Solomon. Mireasa trebuie să învingă seducția acestui parfum și să urmeze doar parfumul Mirelui. Compoziția tămâiei de la Cort este tot din substanțe rare și scumpe. Doar o astfel de tămâie e primită înaintea lui Dumnezeu. Tămâia înseamnă rugăciune. Deci ce fel de rugăciune se aude de sus? Ca rugăciunea să ajungă sus e nevoie de existența unui Cort, a unui loc în care Dumnezeu să-și asume rezolvarea problemei păcatului. Apoi este nevoie de o jertfă adusă în afara Cortului. Apoi de un Mare Preot care să ia în cădelnița sa rugăciunea pentru a o aduce fără cusur și fără pată înaintea lui Dumnezeu, Și adevărata rugăciune este o ardere, este o jertfă interioară, este curată și concepută din cele mai alese ingrediente. Dar ingredientele rugăciunii sunt cuvintele. Deci nu poți vorbi oricum înaintea Logosului. Nu-L poți ruga oricum. Trebuie căutate cele mai alese și potrivite cuvinte, cele mai de temei argumentări, cele mai frumoase declarații de iubire. Ne aducem aminte de cartea Plângerilor. Practic Ieremia cere un singur lucru: Doamne, ți-ai revărsat mânia asupra Ierusalimului. Acum e vremea să îi arăți și din îndurarea Ta! Dar vedem că Ieremia nu vine cu astfel de rugăminte simplistă înaintea lui Dumnezeu. El vine cu cele mai alese cuvinte, și ce argumentări, și ce tact, și ce imagini pentru a se apropia treptat de inima lui Dumnezeu. Și doar când ajunge la inima lui Dumnezeu îi face cererea pe care voia să i-o facă de la început. Înainte să vorbim Celui Preaînalt ar trebui să ne rugăm ca psalmistul: Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie

limba! Slavă Domnului că toate rugăciunile noastre sunt aduse înaintea Tatălui de Marele Preot Isus Hristos. El ia rugăciunile noastre, le trece prin sânge, le completează cu cele mai alese cuvinte și le aduce desăvârșite înaintea Tatălui. Doar așa Tatăl le poate asculta și împlini. Dar slujba Marelui Preot, mereu necesară, nu este împlinită ca noi să ne complacem în bâlbâielile noastre, ci este realizată ca să ne provoace să ne înfățișăm cu rugăciuni alese înaintea lui Dumnezeu. Psalmii reprezintă o colecție de rugăciuni alese. Ei ne învață să ne rugăm. Rugăciunile noastre trebuie să fie asemenea psalmilor pentru ca Dumnezeu să fie onorat și ca cererile noastre să fie cât mai auzite acolo sus.

Tămâia este o ardere. Într-o lume decăzută, plină de păcat și pericole, nu putem fi niște oameni voinici și fericiți. Durerea, disperarea, întristarea, strigătul cu foc fac parte din normalitatea vieții creștine alături de pace, bucurie, speranță. Isus însuși în zilele Sale pământești a fost o ardere necurmată a tămâiei. Cu strigăte mari și cu lacrimi se ruga mereu către Cer și a fost ascultat din pricina evlaviei Lui. Pentru El nu era un Mijlocitor. Mijlocirea Sa trebuia să fie desăvârșită pentru a putea fi ascultată de Tatăl. Și a fost desăvârșită și Tatăl L-a ascultat. Avem nevoie să învățăm din disperarea lui Isus, din lacrimile Sale fierbinți, din arderea Sa interioară atunci când mijlocea pentru Sine și pentru ceilalți. Privind la El învățăm să ne rugăm altfel, ne vom ruga tot prin El, dar tot prin El va crește și calitatea rugăciunilor noastre.